

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев 2810/05
06.04.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Драгише Слијепчевића, председника већа, Љиљане Ивковић-Јовановић, Слободана Спасића, Надежде Радевић и Михаила Рулића, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА, чији је пуномоћник АБ, адвокат, против тужених: Општине Бор и ЈП "Дирекције за изградњу" Бор, чији је пуномоћник Ружица Тасић, заменик Јавног правобраниоца Општине Бор, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Окружног суда у Зајечару Гж. 980/05 од 30.6.2005. године, у седници већа одржаној дана 6.04.2006. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као НЕОСНОВАНА ревизија тужиоца изјављена против пресуде Окружног суда у Зајечару Гж. 980/05 од 30.6.2005. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Општинског суда у Бору П. 766/04 од 29.9.2004. године, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезу тужени да солидарно плате тужиоцу на име накнаде због немогућности коришћења објеката који се налазе на кп.број аа у МЗВ ББ КО ВВ износ од 512.247,60 динара, од којег износа за свињац износ од 11.678,40 динара, за овчарник износ од 28.512,00 динара, за кокошарник од 9.548,00 динара, за стару шталу са сеником износ од 249.760,00 динара и за нову шталу са сеником износ од 212.749,60 динара, са затезном каматом, као неоснован. Истом пресудом обавезан је тужилац да туженима накнади трошкове парничног поступка у износу од 146.400,00 динара.

Пресудом Окружног суда у Зајечару Гж. 980/05 од 30.6.2005. године одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена је наведена првостепена пресуда Општинског суда у Бору.

Благовременом и дозвољеном ревизијом тужилац побија другостепену пресуду због битне повреде одредаба парничног поступка и због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану другостепену пресуду у смислу члана 386. Закона о парничном поступку, у вези са чланом 491. став 4. сада важећег Закона о парничном поступку, ревизијски суд је нашао да ревизија није основана.

У проведеном поступку није почињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 354. став 2. тачка 11. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, нити битне повреде одредаба парничног поступка на које се указује у ревизији, јер дати разлози о одлучним чињеницама нису у супротности са изведеним доказима. Побијана пресуда није захваћена битном повредом из члана 354. став 2. тачка 14. савезног ЗПП-а, јер садржи све што је потребно да би се могла испитати.

Према утврђеном чињеничном стању, правном претходнику тужиоца изузето је из поседа неизграђено градско грађевинско земљиште у корист Општине Бор, за потребе СИЗ-а за стамбено комуналну област, правног претходника туженог ЈП "Дирекције за изградњу" Бор, осим спорне парцеле, решењем СО Бор од 13.3.1986. године. Овим решењем, по жалби правног претходника тужиоца, замењено је раније решење од 20.9.1985. године којим је истом изузета из поседа и предметна парцела кп. аа на којој се налазе грађевински објекти. Утврђено је да ова парцела није експроприсана. Предметна парцела налази се у комплексу непокретности на којима је постојало право својине у корист правног претходника тужиоца, а које су уз правичну накнаду експроприсане. Спорна парцела, као што је већ речено, није експроприсана већ је остала на коришћењу код правног претходника тужиоца, обзиром да је предметно земљиште градско грађевинско земљиште. На тој парцели налазе се објекти изграђени искључиво за држање стоке, чија је укупна вредност 512.247,60 динара. Због урбанизације окружења коришћење ових објеката за сточарску намену није могуће.

На основу тако утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право, када су тужбени захтев тужиоца одбили као неоснован.

На основу члана 24. Закона о грађевинском земљишту ("Службени гласник СР Србије", број 20/79 и 38/84), а у складу са Детаљним урбанистичким планом стамбеног насеља "Бор II" ("Службени лист Општине", број 11/79) изузето је из поседа ранијег корисника градско грађанско земљиште, осим спорне парцеле број аа која се према плану налази на грађевинској парцели број ббб. Накнада за изузето градско грађевинско земљиште одређена је у поступку експропријације у предмету Р. 820/88, у складу са

Законом о експропријацији (објављен у "Службеном гласнику СРС", број 40/84 и 53/87) и на основу закљученог судског поравнања у том поступку.

Према члану 2. Закона о експропријацији, непокретностима, у смислу овог закона, сматрају се земљишта, зграде и други грађевински објекти. Није спорно да правном претходнику тужилаца ни једним правним актом није одузето право својине на објектима саграђеним за сточарску намену, нити је то право својине у смислу члана 3. наведеног закона, ограничено. Напротив, по жалби ранијег власника ови објекти, са земљиштем, остали су у својини и нису изузети из поседа правном претходнику тужиоца. Немогућност коришћења објеката наступила је на основу општег акта, пошто је ово земљиште на коме се спорни објекти налазе проглашено као градско грађевинско земљиште одлуком СО Бор ("Службени лист Општина", број 11/84) и усвајањем ГУП-а Бора чување стоке у Бору је забрањено. Проглашењем земљишта на коме се спорни објекти налазе градским грађевинским земљиштем, то је постао део Бора.

Према одредбама члана 10. Закона о експропријацији, ако се приликом експропријације једног дела непокретности утврди да сопственик нема привредног интереса да користи преостали део непокретности, односно ако је због тога на преосталом делу непокретности онемогућена или битно отежана његова егзистенција, експроприсаће се на његов захтев и тај део непокретности. Правни претходник тужиоца у поступку експропријације није тражио да му се и ти објекти одузму из поседа, у ком случају би за њих имао право на правичну накнаду. Он то није чинио, већ је тражио да му се спорна парцела, на којој се ти објекти налазе, остави на коришћење. Стога, и по оцени ревизијског суда, неосновано тужилац налази да само проглашење изузетог земљишта за градско грађевинско представља радњу тужених из које, како се наводи, произилази кривица због немогућности да се на парцели која није изузета, спорној парцели, гаји стока. Забрана држања стоке није настала доношењем решења о експропријацији комплекса земљишта тужичевом правном претходнику. Из свега изложеног произлази, да на страни тужених не постоји одговорност, тј. нема правног основа да се тужени солидарно обавезу да тужиоцу на име накнаде штете због немогућности коришћења спорних објеката исплате њихову утврђену вредност.

Није основан навод у ревизији да су тужени одговорни за насталу штету јер су знали да изградњом насеља дела града, ти објекти више неће моћи да се користе ни на који начин, осим куће. У смислу Закона о грађевинском земљишту ("Службени гласник СР Србије" број 20/79 и 38/84), градско грађевинско земљиште може се одредити у постојећим градовима и насељима градског карактера и у насељеним местима која се прогласе градом или насељем градског карактера и другим подручјима предвиђеним за стамбену и другу комплексну изградњу ако је то земљиште већ изграђено или ако је обухваћено одговарајућим урбанистичким планом према коме ће се изградња у целини или већим делом извршити. Земљиште у грађевинском подручју на коме постоји право својине, сопственици могу користити у складу са наменом земљишта у одређеном подручју, под условима одређеним законом и прописима донетим на основу закона. У погледу експропријације грађевинског земљишта на коме постоји право својине, примењују се прописи о експропријацији. Намена земљишта је стамбена изградња, а не за сточарску делатност.

Неосновано тужилац у својој ревизији наводи да су тужени одговорни за накнаду штете тужиоцу због немогућности тужиоца да користи спорне објекте. Није спорно да је тужичевом правном претходнику експроприсан комплекс имовине 1985. и 1988. године, а у оквиру које имовине се налази и кп. број аа у МЗВ ББ КО ВВ, која није експроприсана, већ је остала у својини тужиоца, као и објекти на истој који се сада налазе у насељу Градског карактера. Не постоји правни основ одговорности јер тужиоцу од стране тужених ни једним правним актом није одузето право својине на спорним објектима, нити ограничено право својине и право коришћења на наведеној парцели. Како предметни објекти нису експроприсани, а није експроприсана ни парцела на којој се налазе ти објекти, већ су и објекти и парцела остали и даље у својини најпре правног претходника тужиоца, а потом и самог тужиоца, неосновано тужилац сматра да има право на накнаду због немогућности коришћења предметних објеката за гајење стоке.

Тужба у овој правној ствари поднета је 14.9.2000. године, након доношења другостепеног решења којим је укинута делимично решење Општинског суда у Бору Р. 820/88 од 18.2.1999. године. Наведеним првостепеним решењем обавезана је Општина Бор да правног претходнику тужиоца, у том поступку предлагачу, плати накнаду због немогућности коришћења описаних непокретности у досуђеној висини. По становишту другостепеног суда, ради се о имовинско-правном спору, односно накнади штете, а о таквом захтеву редовни суд расправља и одлучује у парничном поступку. Захтев за исплату накнаде због немогућности коришћења ових објеката поднет је у ванпарничном поступку 11.марта 1998. године. У смислу члана 390. став 2.ЗОО, предлог за остваривање права на накнаду због немогућности коришћења предметних објеката у ванпарничном поступку прекида застарелост обзиром да је ванпарнични суд упутио предлагача да своје потраживање остварује у парничном поступку. Другостепено решење предлагач је примио 6.септембра 2000. године, а предметну тужбу је поднео 14.9.2000. године, па произилази да у смислу чл. 376. ЗОО, тужичево потраживање није застарело.

Наводи у ревизији да је у ванпарничном предмету проведено вештачење од стране вештака одговарајуће струке ради утврђивања вредности спорних објеката, без значаја је у овом спору јер је делимично решење ванпарничног суда којим је та накнада утврђена, укинута.

На основу наведеног, применом одредбе члана 393. ЗПП-а у вези са чланом 491. став 4. сада важећег ЗПП-а, ревизија је као неоснована одбијена.

Ппелселник већа-свплиа.

Председник Војне Суднице,

Драгиша Слијепчевић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

мз